

Article opinió - Nel Martí - “Comunicació”

Una evidència. La societat d'aquest segle XXI és la que disposa d'un major suport tecnològic de tota la història de la humanitat per a la transmissió d'informació i, per tant, per a la generació de coneixement i comunicació. La televisió, l'internet o la telefonia mòbil, en totes les seves múltiples varietats i interrelacions, permeten comunicar-nos, individualment o col·lectiva, a tota hora i amb qualsevol ciutadà del món.

Una altra evidència. Mai l'home havia estat tan sol com en aquesta època. Mai l'infant havia fet tantes hores sol, a casa, mirant la televisió o jugant amb la play-station. Mai tants avis havien quedat reclosos i incomunicats en el seu pis que, amb l'edat, ha esdevingut una barrera per a la comunicació. Mai tants adults s'havien sentit malalts de solitud, amb estrès, ansietat, depressió, insomni,... estats tots ells relacionats amb un desordre emocional i, moltes vegades, amb una deficient comunicació.

En relació a aquesta darrera evidència algú podrà valorar que he exposat una realitat sobreactuada, i possiblement sigui cert. Però les generalitats (l'home, l'infant, els avis, els adults) només prenen cos quan se les equipara amb alguns casos concrets, reals, vivents, que sofreixen allò exposat o alguna situació semblant.

Que ningú conclouï emperò que les tecnologies de la informació són les causants d'una manca de comunicació. No és cert. Les tecnologies actuals fan possible que dues persones es comuniquin a qualsevol hora del dia, per escrit, amb imatge i/o amb veu; que coneguem el que passa a l'altre extrem del món en temps real, o que ens relacionem i intercanviem coneixements amb persones que tenen les mateixes motivacions que les nostres. No, no crec que la incomunicació sigui deguda a una falta de comunicació, sinó a una mala comunicació. De fet, ens comuniquem a tota hora, de forma comuna i rutinària. Què és, idò, el que hi manca en la nostra comunicació?

Comunicació. *Acció de comunicar. Comunicar. Fer que un altre participi (d'allò que posseïm), fer que sigui comú a ell i a nosaltres, transmetre.* És a dir, que la comunicació és també una comunió, comú-unió. És una unió, amb vincles, amb empatia. En canvi, gran part de l'activitat comunicativa que desenvolupem està contaminada d'un altre element dominant en les relacions quotidianes, la velocitat, l'immediatesa, l'eficàcia. És una comunicació sense emotivitat, és més una actuació operativa que no existencial. Tothom, d'una manera o altre, hem experimentat tant una comunicació superficial i inútil, com una comunicació transcendent,

on les paraules, les mirades, els gestos, l'empatia, semblen superar la resistència de qualsevol vivència inefable. En aquest cas, la comunicació transcendeix la simple transmissió d'informació per convertir-se en relació intersubjectiva.